

De Vilkaar eller nærmere Bestemmelser for Lilladelsen, som anmeldes i de 2de Aftstykker, ere uden Betydning for Spørgsmaalet. Om Bestyrelsens Ansøgning og dens Skrivelse med Tegning af Anlægget, som ligge til Grund for Resolutionerne, kunne fremstafes, og om de indeholde nogen relevant Oplysning angaaende den givne Lilladelses fremtidige Vedvaren, kan ikke vides. Da Areal, som det ses, skulde benyttes til Paabygning, er det ikke sandsynligt, at Anstaltens Grundleggere skulde have udtalt sig om nogen Forpligtelse til eventuelt at borttage Bygningerne, eller fastsat nogen Tid for Arealts Benyttelse. Hertil var der saa meget mindre Anledning, da det fulgte af sig selv, at den souvereane Konge, hvis han ikke vilde have Areal, anset som Anstaltens Eiendom, til hvilken som helst Tid kunde tilbagefalde eller forandre sin Bestemmelse. — Men paa den anden Side er det klart, at Forudsætningen har været, at Kongen ikke vilde dette, men at, for saa vidt Anstalten kom i Stand og vedblev at bestaa, dens Anlæg ikke vilde blive fortryret. Det var Lovgiveren, den absolut souvereane Konge, som alene kunde tage anden Bestemmelse herom, og ingen saadan er senere tagen. Om Domstolene nu vilde tillægge en Lov den samme Gyldighed, som tidligere den Konge lige Resolution vilde have havt, til uden fuld Erstatning at paalægge Brøndanstalten saadanne Vilkaar, som findes passende, maa vel i det Mindste anses tvivlsomt. Men i intet Tilfælde antager jeg, at Regjeringen for sig alene kan gjøre dette, eller at en Opsigelse fra sammes Side, som vilde være lig med en Ordre til at nedbryde Anstaltens Bygninger og standse dens til Stedet knyttede Virksomhed (sfr. Resolution af 14de August 1832 om Havens Benyttelse af Brøndgjæsterne til Spadseren i den tidlige Morgen), vilde af Domstolene blive tagen for gyldig. Forjaaviddt Lilladelsen er givet Direktionen for Badeanstalten ved Nysensens Bastion, kan bemærkes, at den maa anses at være af denne som Grundlægger overdragen til et særskilt Aktieselskab. Nu er det vistnok saa, at der ikke foreligger noget Samtykke af Kongen til en saadan Overdragelse. Den har vel imidlertid fra Først af været forudsat. Aktieselskabet har vitterlig bestaaet over Hverds-tid med Regjeringens i det Mindste stiltiende Billigelse, og saalænge Anstalten tilhører dette og drives for dets Regning, vil man neppe paa Overdragelsen kunne støtte nogen Indsigelse mod Resolutionernes vedvarende Gyldighed.

Med Hensyn til den seneste Udvidelse af Anstaltens Terrain med 368 □ Men ifølge Ministeriets Skrivelse af 31te August 1850 til Bestyrelsen for Rosenborg Brøndanstalt forholdes Sagen sig noget anderledes, for saa vidt Ministeriet ikke er Lovgiver, eller efter Grundloven af 5te Juni 1849 § 51 berettiget til at afhænde nogen Staten tilhørende Domæne. En Brugsret uden Tidsgrænse, indrømmet en juridisk Person, et anonymt Selskab, hvis Eksistens ikke beror paa Liv og Død, maa settes lige med en Eiendomsoverdragelse. En derpaa grundet Paaastand om, at Eiendomsret altsaa ikke lovgyldig kunde overdrages Anstalten ved den nævnte Skrivelse, vil dog neppe faae nogen Betydning i Henseende til en Opsigelses Retsvirkning. Det vil herimod blive gjort gjældende, at Eiendomsret til nogen Domæne heller ikke paa-staaes at være overdragen, men kun en saadan Benyttelse af dette mindre Areal, saalænge Anstalten i Overensstemmelse med de Kongelige Resolutioner benytter det større, som Ministeriet vel maatte anses kompetent til at indrømme. Det vil ogsaa blive paaberaabt, at Ministeriet saa meget mindre kan være berettiget til at opsiges Benyttelsen, som derfor i Skrivelsen er betinget et Slags Vederlag een Gang for alle i visse Bygninger eller Indretninger paa Anstaltens Beføstning, hvorved Forholdet faar en kontraktmæssig Karakter. At Skrivelsen ikke bestemmer forudsætter Paabygning af det omhandlede Areal, vil ikke komme i Betragtning. En nærmere Oplysning om denne Overdragelse maa forøvrigt fremgaa af det i Ministeriets Skrivelse nævnte Andragende fra Bestyrelsen af 18de April 1850, men jeg antager rigtignok ikke, at deri vil findes Noget, der kunde benyttes som Argument mod Anstalten.

Efter den i Kammeradvokatens Erklæring dertil givne Anledning har Ministeriet derefter af Overhofmarskallatet erholdt udlånt de af Brøndanstaltens Bestyrelse i sin Tid indgivne Andragender, der ligge til Grund for de Kongelige Resolutioner af 1832, af hvilke Andragender Afskrifter i sin Tid ere tilstillede Finantsudvalget tilligemed en Afskrift af det i Kammeradvokatens Skrivelse ligeledes omhandlede Andragende fra bemeldte Bestyrelse af 18de April 1850, der ligger til Grund for Ministeriets Resolution af 31te August samme Aar.

Da de ommeldte Dokumenter imidlertid ganske bekræfte den af Kammeradvokaten i hans ovennævnte Erklæring udtalte Formening, at der ikke i samme vil findes Noget, der kan benyttes som Argumenter mod Anstalten, fandt Ministeriet, der, efter hvad der af Kammeradvokaten var udtalt, ikke kunde gjøre Regning paa, at en Opsigelse af det Anstalten overladte Areal eller en Del deraf vilde finde Domstolenes Billigelse, ikke Anledning til at foretage noget Skridt i denne Henseende eller til at indlede Forhandlinger med Anstaltens Bestyrelse om en Fordel for Statskassen, hvorpaa denne saaned retligt krav.

Da der imidlertid ved Behandlingen af Finantsloovforlaget for Finantsaaret 1874—75